

Botanistul pralog dr. ing. I. RESMERIȚĂ
1907 – 1987

S-a stins la Cluj în 18.V.1987 după o îndelungată suferință, moldoveanul blajin și tenace, sfântos și prietenos ca nimeni altul și harnic fără de pereche pe ogorul botanicii și al pralogiei, cel care a fost inginerul agronom dr. ing. I. Resmeriță. S-a născut în arșița lui 17 iunie al viforosului an 1907, în Grumăzeștii Neamțului, în familia, împovărată de zece copii, a țărănilor Vasile și Maria Resmeriță. După ce termină școala primară la Grumăzești și gimnaziul la Tg. Neamț, funcționează ca învățător suplinitor (1925 – 1930) și continuă liceul „în particular“ (fără frecvență) la Piatra Neamț, unde satisface și stagiul militar și obține bacalaureatul în 1931. În același an se înscrie la Facultatea de Agronomie din Iași pe care, după o întrerupere de trei ani (pentru a-și trata un infiltrat pulmonar) o absolveste în 1937, cu o teză de

licență despre „Valoarea nutritivă a furajelor verzi“ sub conducerea savantului agronom H. Vasiliu. Între anii 1939 – 1951 ocupă diverse funcții în rețeaua agronomică de producție, până la rangul de referent tehnico-științific în Ministerul Agriculturii (1948) și apoi de cercetător științific la Stațiunea de Ameliorarea Plantelor din Cluj (1952 – 1958) în colectivul de studiere a pajștilor din Transilvania iar apoi la Direcția Regională de Organizarea Teritoriului (DRIFOT). Din 1967, ocupă (prin concurs) postul de șef de sector la Centrul de Cercetări Biologice Cluj, până în 1973 când se pensionează. În 1969

devine doctor în științe agrosilvice cu teza *Flora, vegetația și potențialul agro-productiv de pe muntele Vlădeasa*, teză girată, în calitatea de conducător științific, de prietenul și consăteanul său prof. dr. doc. M. Răvărut de la Institutul Agronomic din Iași.

În 1958 este ales membru al Societății de Ecologie din S.U.A. iar în 1961 este ales membru al Asociației Internaționale de Fitosociologie. În 1968, i se acordă premiul „Emil Racoviță” pentru lucrările științifice publicate. Recunoscut ca botanist român și pratolog cu vastă activitate științifică, este solicitat (1975–77) să participe cu lucrări de sinteză în volume de omagiu pentru renumiți savanți străini ca J. Braun Blanquet, R. Tüxen, S. Rivas-Goday, J. Lebrun, M. Guinochet. El a întreținut corespondență și schimburi de lucrări științifice cu 46 specialiști străini din 16 țări. Pratolog cu amplă activitate practică, teoretică și experimentală, dublat de un botanist pasionat, veșnic pe drumuri și cu ochi ager și critic, I. Resmeriță a scris cca 4.500 pagini cu peste 300 titluri de studii, volume, articole, sfaturi practice de popularizare a realizărilor științei, recenzii și biografii comemorative, în decursul a 47 ani de activitate productivă, științifică, publicistică și de teren. A abordat cele mai variate și actuale teme din domeniile pratologiei și pratotehnicii, fitocenologiei și cenotaxonomiei, floristicii, ecologiei și fiziologiei plantelor, ocrotirii naturii și istoriei botanicii. Dintre numeroasele cărți scrise de I. Resmeriță, singur sau în colaborare, menționăm: *Producerea și colectarea semințelor de ierburi furajere* (1956), *Agrotehnica pajștilor degradate* (1956), *Cultura trifoiului 1957* (tradusă și în lb. maghiară), *Valorificarea pășunilor și fînețelor slab productive* (1960), *Pășunile și fînețele din R. S. România* (1963, colaborare), *Vegetația, ecologia și potențialul agroproductiv de pe versanții din Podișul Transilvaniei* (1968, premiata de Academia R.S.R.), *Flora, vegetația și potențialul productiv de pe masivul Vlădeasa* (1971), *Monografia trifoiului din România* (1973). În același timp cu elaborarea acestor importante volume de pratologie, de mare actualitate, I. Resmeriță a publicat și deosebit de valoroase articole și studii floristice și geobotanice, cum sînt: *Contribuții la flora României* (1956, 1966, 1976), *Plante noi pentru Transilvania* (1962), pentru Maramureș (1973), *Contribuții la flora din Defileul Dunării* (1969) și valea Țesnei (1970, 1971), *Flora și vegetația nisipurilor din nord-vestul României* (1971), *Cartarea speciei *Leontopodium alpinum* din România* (1973), *Studii asupra vegetației pajștilor din Transilvania* (1960, 1961), *Vegetația pajștilor din Maramureș* (1963), *Indici ecologici ai speciilor de plante din pajști* (1970), *Vegetația din Cazanele și Defileul Dunării* (1968, 1970, 1971), *Flora și vegetația munților Rodnei* (1979, 1983), *Sinteză asupra vegetației din Maramureș* (1974) ș.a. În multe din aceste lucrări aduce noutăți în fitocenologie (*Festucelum rubrae montanum* Csürös et Resm.), taxonomie (*Veronica X tzesnae* Resm.) sau în floristică (*Arabis muralis* Berth.). În problematica ocrotirii naturii a scris unele articole originale (*Principiile ocrotirii dinamice a naturii*) sau a descris flora și vegetația unor rezervații (*Rezervația botanică de la Suatu* (1971)). A condus colectivul de lucru care a depus spre tipărire *Flora și vegetația Parcului Național Retezat*. Preocupat de tot ce se scria în țară și străinătate din domeniile specialității sale, I. Resmeriță a semnat peste 20 recenzii precum și profunde analize despre opera unor botaniști români ca: Al. Borza, I. Grințescu, I. Morariu, E. Pop, I. Prodan, I. Tarnavschi, E. Țopa. În ultimii ani ai vieții a donat biblioteca sa personală Grădinii Botanice din Iași de care, ca moldovean, se simțea deosebit de atașat sufletește. Veșnic activ și cu spirit mobilizator, a participat cu îndrumări de teren, referate de sinteză și acțiuni de organizare,

la toate cele zece consfătuiri naționale de geobotanică, precum și la cercetarea botanică a teritoriului aflat acum sub lacul de acumulare de la Porțile de Fier. În calitate de specialist recunoscut, a fost referent științific la cea 10 teze de doctorat și a trimis, cu promptitudine și amabilitate, referate despre rezumatele altor 70 teze de doctorat. La un interviu luat în 1973, de către ziarul „Agricultura Socialistă“, I. Resmeriță răspundea, printre altele, la întrebarea: „Ce recomandare ați face tinerilor?“ „De a se identifica pînă la trăire cu preocupările profesionale și de a-și însuși, zi de zi, noul în știință... En n-aș ezita nici o clipă să reîncep cariera de agronom, pe care ași dubla-o tot mai mult cu preocupările de naturalist...“ A fost crezul lui I. Resmeriță, agronom și botanist de exemplară conduită etică și civică, exemplu de muncă neprecupețită pentru progresul științei.

D. Mititelu și M. Leocov